

[Palle Simonsen]

afholdes, men det er ikke en ramme om en lang række nye projekter, som enten allerede ligger på folketingets bord, eller som vil blive præsenteret for folketinget i de kommende måneder efter den plan, som finansministeren har lagt frem. Det er også en af de ting, som kan bidrage til, at underskuddet bliver betydelig større end det, som finansministeren budgetterer med. Vi er altså, lad os kort og godt fastslå det, i en meget alvorlig situation på dette område.

Nu skal jeg ikke ligefrem drage sammenligninger mellem den nuværende statsminister og Chr. IV, men Chr. IV havde et motto, som han satte på de mange bygninger, han opførte. »R.F.P.« stod der på bygningerne, regna firmat pietas, der oversattes til »Fromhed styrker rigerne«, men i folkemunde blev det omdøbt til »Riget fattes penge«. Hvis den nuværende statsminister skulle vælge sig et motto, kunne det være »F.L.P.«, »For lånte penge«. Vi befinder os i en situation, hvor denne regering fortsætter sin ekspansion, hvad angår de forskellige udgiftsområder, med det resultat, at vi skal låne mere og mere, og det er naturligvis uacceptabelt.

Hvad mener regeringen så? Ja, vi har jo endnu en gang fået opremset de mange forskellige forslag, som regeringen har liggende på tegnebrættet. Vi fik i budgetdepartementets oversigt for januar en opregning under titlen: En forstærket indsats over for beskæftigelsen. Det er jo en god overskrift.

Forleden dag fik finansudvalget et notat, som igen opregnede de mange tiltag, og det bar overskriften: Flere varige pladser i produktionssektoren. Det er også en smuk mål-sætning.

Hvad er det så, der gemmer sig bag mål-sætningen? Ja, det er det, som vi har hørt under åbningsdebatten, som vi fik forud for valgets udskrivning: en række nye mere eller mindre tilfældige beskæftigelsesprojekter. Det er en finansieringsreform, det er jobskabesordninger, rentebeskatning, betalt frihed til uddannelse, arbejdstidsnedsættelser og tvungen overskudsdeling. Det er de samme ting, om hvilke vi igen må spørge: hvordan kan regeringen forestille sig at disse ting vil bidrage til at løse dette samfunds meget alvorlige økonomiske situation?

Det er sagt indtil trivialitet, at vi skal producere os ud af krisen, og det skal vi naturligvis. Vi er også nødsaget til at gennemføre

besparelser og yderligere besparelser – det skal jeg senere vende tilbage til – men lad os holde os til overskriften: Vi skal producere os ud af krisen. Regeringen har selv sagt det mange gange, til trods for at den ikke har fundet de rigtige midler frem.

En væsentlig forudsætning for, at vi kan producere os ud af krisen, er, at vi får en betydelig forbedring af erhvervslivets konkurrenceevne. Det har regeringen jo også meget klart erkendt. Det er aldrig blevet erkendt så klart som i weekenden.

Når man hører hr. Camres udlægning her i dag, kan man nok blive lidt overrasket. Nu skal den klodsede episode, som vi var vidne til, udlægges, som om man inden for valuta-samarbejdet mener, at den økonomiske situation i Danmark er så god, at vi faktisk ikke kan få lov til at devaluere det, vi ønsker. Det turde nok være en meget klar overdrivelse. Mon ikke vi i højere grad skal sige, at det, man siger til det danske samfund, er: I må selv forsøge at løse de problemer, I har – det er problemer, som kan løses internt, og det har I forpligtelse til at gøre?

Men hvad var det egentlig, der skete? Det var en meget interessant episode. Vi har jo fået forklaret meget præcist af finansministeren, at man fredag aften kl. 21.35 fik meddelelse om, at nu ville den belgiske regering devaluere et sted mellem 10 og 12 pct. Så kan man spørge, hvor afhængigt Danmark egentlig er af belgierfrancens udvikling. Er det noget, som spiller nogen særlig stor rolle for, hvordan vi klarer os på vore eksportmarkeder? Jeg tror det ikke, men regeringen har åbenbart tænkt, at her var en mulighed for nu at prøve at gøre et eller andet, og derfor tog man til Bruxelles og forhandlede om en devaluering i håb om, at Danmark kunne få lov til at devaluere 7 pct. Det, der gjorde denne sag særlig klodset, var unægtelig, at man forud for mødet indrykkede en annonce i Politiken, hvor man fortalte, at man ønskede at devaluere 7 pct. Så kommer man hjem med et resultat på 3 pct., og man kan sige, at hverken det ene eller det andet er lykkedes, men det er i hvert fald blevet demonstreret, at regeringens handlemåde ikke var særlig behændig.

Det, der står tilbage efter dette her, er imidlertid – og lad os uddrage det som det positive – at regeringen også har erkendt, at konkurrenceevnen ikke er tilstrækkelig god